

FOKUS PÅ

musikkonservatorierne

Ole Helby

I forrige nummer af Modus satte DMpF fokus på uddannelserne ved de danske musikkonservatorier. Reaktionen har vist, at der er stor interesse for dette emne. Måske skyldes interessen, at formålet med uddannelserne på musikkonservatorierne og indholdet i uddannelserne kun sjældent bliver drøftet i en større sammenhæng. Kulturministeriet, som nu kun har musikkonservatorierne, Statens Teaterskole, Filmskolen og Kunstakademiets Billedkunstskole under sit ansvarsområde, efter at en lang række af de videregående kunstneriske uddannelsesinstitutioner flyttede fra Kulturministeriet til Uddannelses- og Forskningsministeriet i 2011, har traditionelt ikke fokus på uddannelses- og arbejdsmarkedspolitik. I en tid, hvor der generelt er meget fokus på de lange videregående uddannelser og koblingen til arbejdsmarkedet, burde kulturministeriet i højere grad træde i karakter også i denne sammenhæng. Særligt, når det drejer sig om forskning, er det et åbent spørgsmål, om tilhørsforholdet til kulturministeriet har virket hæmmende på udviklingen. Ikke mindst fraværet af forskning på det musikpædagogiske fagområde i musikkonservatoriernes regi styrker formodningen.

DMpF's meget lange kamp for at forpligte konservatorierne til at betragte musikundervisning og musikpædagogik som et selvstændigt fagområde, som de studerende kan specialisere sig inden for, hvis de har de fornødne evner, har givet os den erfaring, at musikkonservatorierne ikke altid selv formår at skabe udviklingen af rammerne for deres uddannelser. Sådan var det da foreningen i 1940 fik gennemtruffet en statsanerkendt musikpædagogisk eksamen, sådan var det, da de musikpædagogiske uddannelser blev indført på konservatorierne i 1960'erne og sådan vil det formentlig også være, når musikkonservatorierne i en forhåbentlig ikke alt for fjern fremtid bliver forpligtet til at bedrive forskning inden for det musikpædagogiske fagområde. Tænk også på de rytmiske musikuddannelser. Hvor kom de fra? Ikke fra de eksisterende musikkonservatorier. Udviklingen af musikkonservatorierne er næsten altid kommet udefra.

Dialogen mellem musikkonservatorierne og musiklivets forskellige miljøer, professionsområder og de faglige organisationer er naturligvis væsentlig. Derfor er det også dejligt, at rektorerne ved landets musikkonservatorier i et indlæg i nærværende blad hilser en debat om deres opgavevaretagelse velkommen. Indlægget er i øvrigt et svar på lederen "Musikkonservatorierne skal målrettes", der egentlig var tænkt som en opfordring til kulturministeren og folketingets kulturordførere om at forpligte musikkonservatorierne til at målrette deres uddannelser mod det arbejdsmarked, som uddannelserne bør sigte mod. Men point taken! Rektorerne påviser, at man vitterlig har formået at indgå i en række udviklings- og samarbejdsprojekter om musikundervisning med forskellige aktører. Ligeledes påviser man, at bekendtgørelsen og studieordningerne også indeholder undervisning i pædagogik, og at alle regler er overholdt inden for de givne rammer. Substansen forholder man sig imidlertid kun meget perifert til. På den måde virker indlægget mere som et forsvarsskrift end et indlæg i debatten. Sådan kommer vi desværre ikke videre.

DMpF foreslår:

- Mål og rammer for konservatoriernes virksomhed skal drøftes politisk med særligt fokus på at løfte det musikpædagogiske fagområde.
- Bekendtgørelser, politiske aftaler og rammebeskrivelser skal konkretiseres og stille klare krav til indhold og kandidatproduktion.
- Konservatorierne skal have et gennemgribende eftersyn med efterfølgende justering af studieordningerne, herunder indførelse af længerevarende praktikperioder.
- Konservatorierne skal som en nyskabelse forpligtes til at ansætte professorer/docenter, som besidder de nødvendige kvalifikationer til at bedrive grundlæggende forskning på det musikpædagogiske fagområde. ■